

Pajda stopuje dudlík

Krásný jarní den vyhnal všechna štěňátka z Psíkova na rozkvetlou louku u lesa. Tam se krásně skákalo, čmuchalo a pátralo! Majda se přestala bát o ustrašeného Robíka, který záhy překonal v dovádění Tobíka s Bobíkem. Vždy kvečeru Alík hvízdal na tlapky takovou silou, že se k nim do boudy vrátili pejsci nejen domácí, ale i cizí. To nebylo po chuti Majdě. Musela chodit od boudy k boudě a cizí štěňata vracet tam, kam patřila.

U sousedů ale bylo i přes slunečné počasí plačtivo. Ajda s Pajdou měli malou Astičku, která tropila psí pozdvižení. Od rána do večera je oba nutila stopovat. To by jim nevadilo, kdyby nemuseli stále stopovat dudlík. Všichni víme, že dělat něco pořád dokola rychle omrzí.

„Dudů! Dudů,“ dožadovala se Astička ve dne v noci růžového šidítka, když jí upadlo na zem.

Ani dnes ráno tomu nebylo jinak. Astička se sotva probudila a už nahlas volala: „Dudů! Dudů... důů...“ V tu ránu do Pajdy jako když střelí. Skočil na všechny čtyři a pátral pod postelí, pod stolem i za skříní! Čmuchal všude. Pajda byl dobrý stopař, ale tentokrát nevystopoval zhola nic. Po dudlíku jako by se zem slehla.

Ajdě umíněný křik rval uši natolik, že je musela svěřit. (Od té doby už se jí nikdy nenarovnaly.) „Jejda,“ spráskla tlapky Ajda, „to se nám Astička dočista upláče.“

„No, to asi ano,“ povzdechl si odevzdaně Pajda. Měl totiž už pořádný hlad a na nic jiného nedokázal myslet.

A tak Ajda honem pelášila za Bobinou na Psí rynek.

„Dudlíky došly, před chvílí jsem prodala poslední,“ hlásila Bobina ve dveřích.

„Ale to se nám Astička upláče, když jí nekoupím nový dudlík,“ zoufala si Ajda.

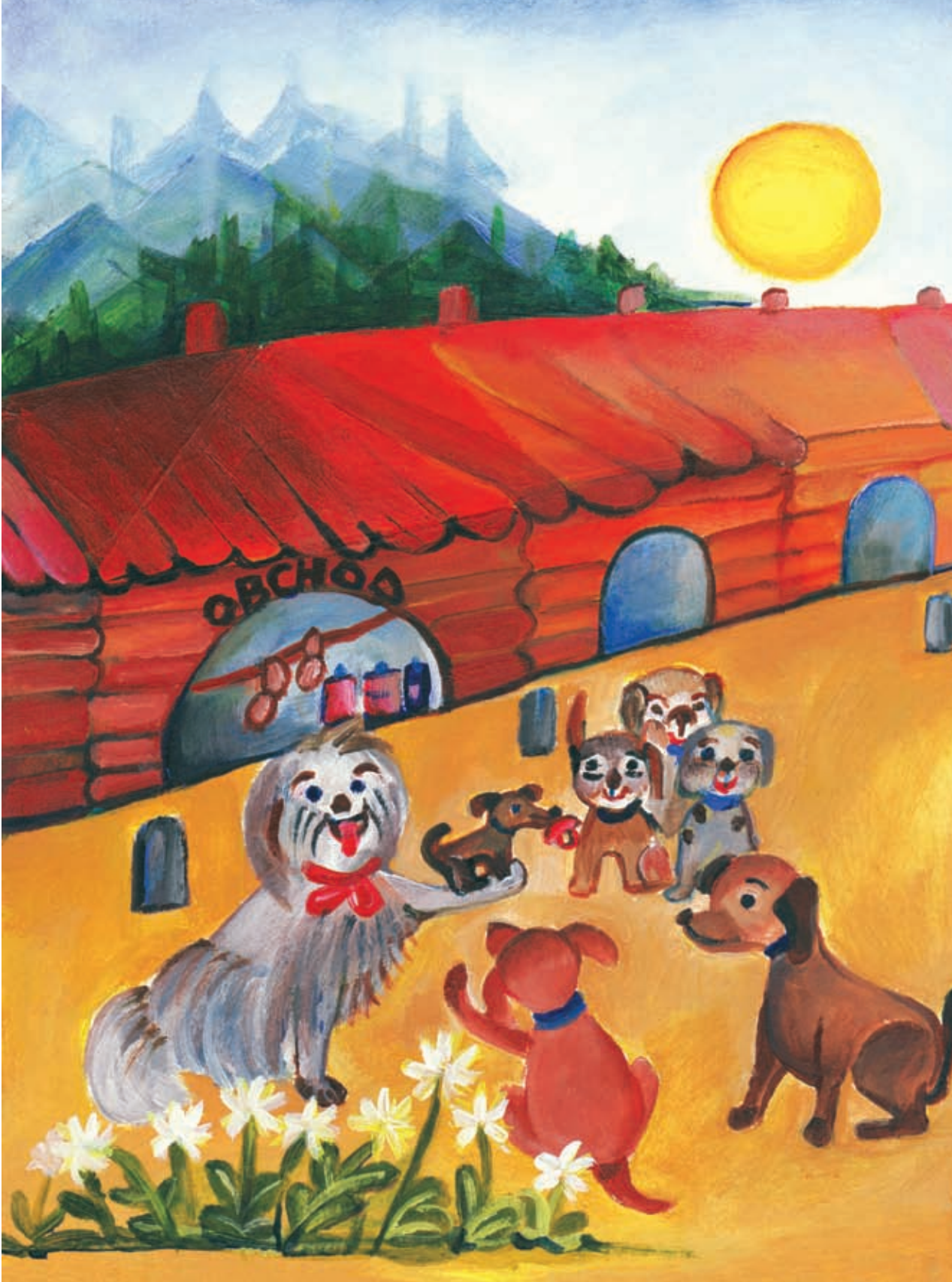
„I neupláče, zapomene na dudlík rychleji, než si umíš představit, jako že se Bobina jmenuji. Jen ji sem přived!“

Ajda kvapem pospíchala pro Astičku, která v boudě úpěnlivě štkala: „Dudů, dudů, dudů, důůůů...“

„Astičko, jdeme za Bobinou,“ utěšovala ji Ajda, „ta pro tebe něco má.“ Vzala ji hezky za packu a šly.

„Dudů, dudů, důůůůů... důůůů... důů,“ ozývalo se cestou, až se seběhla celá psí smečka, jak se to po Psíkově rozléhalo. Pejskové byli vždycky zvědaví, ale dnes obzvlášť, protože neměli nic důležitého na práci.

Ajda s Astičkou dorazily na Psí rynek, kde už je Bobina netrpělivě očekávala před obchodem. „Žádné dudlíky sice nemám, ale dám ti něco jiného!“ utěšovala Astičku, která už plakala jen málo. Byla stejně zvědavá jako ostatní pejsci kolem. Všichni napjatě sledovali Bobinu, jak pomalu rozevívá tlapku.

„Jééé,“ žasli společně, „to je roztomilý plyšový pejsek, a podívejte, jaký má dudlík,“ obdivovali hračku ze všech stran.

„Vidíš, dudlíky mají jen takhle malí pejsci, ty už jsi na dudlík velká,“ poučovala Bobina Astičku.

Astička dychtivě popadla pejska do tlapek a začala si s ním hrát. Chtěla mu vyndat ten roztomilý dudlíček, ale nešlo to. Pejsek ho pevně svíral v zubech a nepustil.

„Tak si ho nechej, ty jsi ještě maličký. Já už jsem velká a už ho nepotřebuji. Bobina mi to povídala,“ konejšila Astička plyšovou hračku.

Od té doby mohl Pajda konečně stopovat něco jiného, třeba Mourka z Kocourkova...

